

Den skjulte historie bag vers fyrre – nummer tredive

Ezekiel nummer elleve

Jeff Pippenger
2026-09-02

I Ezekiels Bog er Jerusalems 'belejring' det 'tegn', som er den prøve, hvorved vor evige skæbne vil blive afgjort, for den markerer dannelsen af dyrets billede.

"Herren har tydeligt vist mig, at dyrets billede vil blive dannet, før nådetiden afsluttes; for det skal være den store prøve for Guds folk, hvorved deres evige skæbne vil blive afgjort. ..."

„Dette er den prøve, som Guds folk må bestå, før de bliver beseglet. Alle, som beviste deres troskab mod Gud ved at holde hans lov og nægte at anerkende en falsk sabbat, vil stille sig under Herren Gud Jehovas banner og vil modtage den levende Guds segl. De, som opgiver sandheden af himmelsk oprindelse og antager søndagssabbatten, vil modtage dyrets mærke.“
Manuscript Releases, bind 15, 15.

De kristne, som flygtede fra Jerusalem ved Cestius' 'tegn', gjorde det, fordi de på forhånd var blevet advaret og genkendte 'tegnet', da det kom. At genkende dannelsen af dyrets billede er at genkende de "begivenheder", "forberedelser" og "bevægelser", som fører til søndagsloven. De profetiske elementer, der udgør 'tegnet', må forstås forud for tegnet. Da Cestius indledte belejringen, var det for sent at lære, hvad tegnet var.

"Allerede skrider forberedelserne frem, og bevægelser er i gang, som vil føre til, at der laves et billede af dyret. Begivenheder vil blive fremkaldt i jordens historie, som vil opfylde profetiens forudsigelser for disse sidste dage." Review and Herald, 23. april 1889.

Forberedelser, bevægelser og begivenheder

„Forberedelserne“, „bevægelserne“ og „begivenhederne“ må erkendes forud for prøven.

„Alt, hvad Gud i den profetiske historie har angivet skulle opfyldes i fortiden, er blevet opfyldt, og alt, hvad der endnu skal komme i sin orden, vil blive det. Daniel, Guds profet, står på sin plads. Johannes står på sin plads. I Åbenbaringen har Løven af Judas stamme åbnet Daniels bog for profetiens studerende, og således står Daniel på sin plads. Han aflægger sit vidnesbyrd om det, som Herren åbenbarede for ham i syn om de store og højtidelige begivenheder, som vi må kende, idet vi står på selve tærsklen til deres opfyldelse.“

"I historien og profetien skildrer Guds ord den langvarige vedvarende konflikt mellem sandhed og vildfarelse. Den konflikt er endnu i gang. Det, som har været, vil blive gentaget." Selected Messages, bog 2, s. 109.

Vi „må vide“ „de store og højtidelige begivenheder, idet vi står på selve tærsklen til deres opfyldelse.“ Tærsklen påviser vort behov for at forstå begivenhederne forud for deres opfyldelse.

"Men den profetiske blyants strenge optræk åbenbarer en forandring i dette fredelige billede. Dyret med lammehorn taler med en drages røst og 'udøver hele det første dyrs magt i dets nærvær'. Forfølgelsens ånd, som blev åbenbaret ved hedenskabet og pavedømmet, skal atter åbenbares. Profetien erklærer, at denne magt vil sige 'til dem, der bor på jorden, at de skal gøre et billede af dyret'. [Revelation 13:14.] Billedet gøres af det første eller leopardlignende dyr, hvilket er det, der fremstilles i den tredje engels budskab. Ved dette første dyr fremstilles den romerske kirke, et kirkeligt legeme iklædt borgerlig magt, med myndighed til at straffe alle afvigere. Billedet af dyret fremstiller et andet religiøst legeme iklædt lignende magt. Dannelsen af dette billede er værket af det dyr, hvis fredelige fremkomst og milde bekendelser gør det til et så slående symbol på Amerikas Forenede Stater. Her findes et billede af pavedømmet. Når kirkerne i vort land, idet de forener sig om sådanne tros lærens punkter, som de har fælles, påvirker staten til at håndhæve deres dekret og støtte deres institutioner, da vil det protestantiske Amerika have dannet et billede af det romerske hierarki. Da vil den sande kirke blive angrebet ved forfølgelse, ligesom Guds gamle folk blev det. Næsten hvert århundrede frembyder eksempler på, hvad fanatisme og ondskab kan udrette under påskud af at tjene Gud ved at beskytte kirkens og statens rettigheder. Protestantske kirker, som er fulgt i Roms fodspor ved at indgå forbund med verdslige magter, har lagt en lignende tilbøjelighed for dagen til at indskrænke samvittighedsfriheden. I det syttende århundrede led tusinder af nonkonformistiske prædikanter under Den Engelske Kirkes styre. Forfølgelse følger altid religiøs begunstigelse fra de verdslige regeringers side." Spirit of Prophecy, bind 4, 277.

Dannelsen af dyrets billede fuldbyrdes først i Amerikas Forenede Stater og derefter i verden.

„Fremmede nationer vil følge De Forenede Staters eksempel. Skønt hun går foran, vil den samme krise dog komme over vort folk i alle dele af verden.“ Testimonies, bind 6, 395.

Milanoediktet i 313 repræsenterer begyndelsen på dannelsen og identificerer også den lukkede dør for Syvendedagsadventister. Konstantin i vest og Licinius i øst knyttede et traktatægteskab til ediktet, da Konstantin gav sin halvsøster Constantia til Licinius i det fjerde traktatægteskab, som er fremstillet i en profetisk linje over de seks traktatægteskaber inden for den profetiske historie i Daniel 11. De første to var forbundet med krige mellem nord og syd, de næste to var borgerkrige mellem øst og vest, og de sidste to er symbolske ægteskaber mellem den pavelige kirkemagt og statsmagten.

Antiochos II Theos tilsidesatte sin hustru Laodike I for at gifte sig med den ptolemæiske prinsesse Berenike (datter af Ptolemaios II) omkring 252 f.Kr. Seleukiderigets traktatægteskaber blev indgået mellem kongen i nord og kongen i syd, hvorimod traktatægteskabet i 313 blev indgået mellem kejseren i øst og kejseren i vest.

Traktatægteskabet indgået af Antiochos II Theos i 252 f.Kr. repræsenterede begyndelsen på det seleukidiske rige, som nåede sin afslutning som rige i den historie, der fremstilles i vers ti til seksten i Daniel elleve. I det seleukidiske riges afsluttende historie blev endnu et traktatægteskab gennemført af Antiochos III den Store, da han gav sin datter Kleopatra I Syra, (selv den allerførste Kleopatra i den profetiske historie) til Ptolemæus V i 193 f.Kr. På det tidspunkt var Ptolemæus V omkring 16 år og Kleopatra I Syra omkring 10 år gammel. Deres ægteskab var en diplomatisk

ordning efter den femte syriske krig. Alfa-traktatægteskabet mellem nordens og sydens konge i Daniel elleve havde markeret afslutningen på den anden syriske krig.

Den sidste Kleopatra i den profetiske historie havde samkvem med både Julius Cæsar og derefter med Marcus Antonius. Efter mordet på Julius Cæsar i 44 f.Kr. blev det andet triumvirat dannet i 43 f.Kr. Triumviratet bestod af tre mænd, og efter at en af de tre, Marcus Lepidus, blev tvunget ud af den tredobbelte union af Octavian, fulgte en magtkamp mellem Marcus Antonius i øst og Octavian i vest. I Brundisium blev der i 40 f.Kr. indgået en traktat mellem de to østlige og vestlige rivaler. Traktaten omfattede ægteskabet mellem Octavians søster Octavia og Marcus Antonius. Traktaten og det ledsagende ægteskab holdt ikke, og efter at Marcus Antonius blev involveret med Kleopatra, lod han sig skille fra Octavia i 32 f.Kr. Ved slaget ved Actium i 31 f.Kr. blev øst- og vestimperierne samlet til én magt, og Octavian blev derefter Augustus Cæsar, symbolet på højden af romersk herlighed og magt.

Profetisk set fandt den første traktatægteskabelige forbindelse i Daniel elleve sted mellem kongerne i nord og syd i et forsøg på at bringe fjendtlighederne til ophør mellem de to stridende parter, som kæmpede for at genoprette Alexander den Stores rige. Dette første traktatægteskab mellem seleukiderne og Egyptens ptolemæere var det seleukidiske og ptolemæiske riges alfa-traktatægteskab, som var et forbillede på omega-traktatægteskabet mellem de samme to magter. I det sidste, eller omega, traktatægteskab blev den allerførste, eller alfa, Kleopatra i Egyptens historie det profetiske bindeled til den sidste, eller omega, Kleopatra, hvis forhold til Marcus Antonius blev referencepunktet for skilsmissen mellem Octavia og Marcus Antonius. Skilsmissen markerede de fornyede fjendtligheder mellem Marcus Antonius i øst og Octavian i vest, som endte ved slaget ved Actium i 31 f.Kr.

Traktatægteskabet i Brundisium i 40 f.Kr. var alfa-traktatægteskabet i kampen mellem øst og vest, ligesom traktatægteskabet mellem Laodike og Antiochos II Theos var alfa for kampen mellem nord og syd. Traktatægteskabet i 313 var omega i forhold til alfa-traktatægteskabet mellem Markus Antonius og Octavia, ligesom traktatægteskabet mellem Ptolemæus V og Kleopatra I Syra var omega-traktatægteskabet for de nordlige og sydlige riger. De tre traktatægteskaber, som førte til omega-traktatægteskabet i 313, stemmer alle overens og frembærer tre vidner om de profetiske kendetegn, der er forbundet med Milanoediktet. Tilsammen stemmer de fire bogstavelige traktatægteskaber i øst, vest, nord og syd overens med pavedømmets to symbolske traktatægteskaber.

I 496 var Klodevig, frankernes konge, gift med Klotilde. Klotilde var en burgundisk prinsesse, datter af Burgunds konge Chilperik II. Efter at hendes far og mor blev myrdet under en magtkamp i familien, levede hun under sin onkels beskyttelse, før hun i 493 blev givet til ægte med Klodevig I, frankernes konge. Hun var katolik, det vil sige, hun bekendte sig til den romerske kirkes nikænske/ortodokse tro. Dette adskilte hende fra mange andre germanske kongehuse på den tid, som var arianske kristne. Hendes mor Caretena havde været katolik, og Klotilde blev opdraget i denne tro. Hun erindres for vedholdende at have tilskyndet Klodevig til at opgive hedenskabet og modtage den katolske dåb, og derefter er hans omvendelse i 496 en af de vigtigste begivenheder i Frankrigs og den vestlige såkaldte kristenheds tidlige historie.

Clovis aflagde det løfte, at hvis han vandt slaget ved Tolbiac, ville han omvende sig til Clotildas katolske tro og lade sig døbe. Alemannernes konge blev dræbt, deres hær blev slået på flugt, og frankerne vandt. Efter sejren sørgede Clotilda for, at biskop Remigius af Reims underviste Clovis, og han blev døbt (traditionelt juledag 496) sammen med flere tusinde af sine krigere.

Clovis var frankernes konge, hvilket med moderne ord vil sige Frankrigs konge. Han blev den første af Europas konger, som til sidst ville opgive deres hedenske religion og vende sig til katolicismen. Af denne grund betragtes Clovis som den katolske kirkes „ældste søn“, og Frankrig kaldes „den katolske kirkes ældste datter“. I 1980, da pave Johannes Paul II besøgte Frankrig, spurgte han: „Frankrig, Kirkens ældste datter, er du tro mod din dåb?“

Clovis' omvendelse til den nikænske katolicisme markerer begyndelsen på et symbolsk bryllugsoptog, som skulle føre til det symbolske traktatægteskab i 538. Det symbolske traktatægteskab mellem Clovis og skøgen, som bedriver utugt med jordens konger, blev forbilledliggjort ved de fire foregående traktatægteskaber i Daniel elleve. Clovis var den første europæiske konge, der ydede militær og økonomisk støtte til den romerske kirke, og Clovis er derfor repræsenteret i historien i Daniel elleve.

Og hærstyrker skal træde frem på hans side, og de skal vanhellige styrkens helligdom og afskaffe det daglige offer, og de skal opstille den vederstyggelighed, som ødelægger. Daniel 11,31.

Klodvig i 496 markerer begyndelsen på de europæiske politiske strukturer, der skulle "rejse sig" for at bistå pavedømmet, efterhånden som det steg til magten. Det markerer begyndelsen på et symbolsk bryllugsoptog. Versets "arme" skulle også vanhellige "styrkens helligdom", som for både hedensk og paveligt Rom er byen Rom.

To helligdomme

Der er to forskellige hebraiske ord i Daniels Bog, som oversættes med „helligdom“. De hebraiske ord „miqdash“ og „qodesh“ oversættes begge med „helligdom“, men qodesh kan kun betegne en hellig entitet, hvorimod miqdash, afhængigt af sammenhængen, kan betegne enten en hellig eller en uhellig helligdom.

„Styrkens helligdom“ i vers enogtrediver er 'miqdash' og repræsenterer helligdommen for Roms styrke, som for både det hedenske og det pavelige Rom var byen Rom. Fra slaget ved Actium, da Octavian forenede riget, var det hedenske Rom uovervindeligt i tre hundrede og tres år (en tid) til opfyldelse af vers fireogtyve i Daniel elleve.

Han skal trænge fredeligt ind selv på de fedeste egne i provinsen; og han skal gøre det, som hans fædre ikke har gjort, ej heller hans fædres fædre; han skal uddele blandt dem bytte og rov og rigdomme; ja, han skal udtænke sine anslag mod fæstningerne, dog kun for en tid. Daniel 11:24.

Da det hedenske Rom herskede fra byen Rom, var det uovervindeligt; men da Konstantin flyttede hovedstaden til Konstantinopel i 330, blev „tiden“ i vers fireogtyve opfyldt. Da det sidste af de tre

horn (goterne) i Daniel syv blev drevet ud af byen, overtog det pavelige Rom profetisk tronen som det femte rige i Bibelens profeti i 538. Goterne havde belejret Rom, men trak sig til sidst tilbage, idet Belisarius, Justinians general, sikrede byen. Den romerske kirke herskede derpå suverænt i tolv hundrede og tres år, indtil Napoleon lod paven afsætte og sende i eksil i 1798.

Rom, „styrkens helligdom“, blev „besmittet“ (besmittet i betydningen „såret eller opløst“) ved de „arme“, som udgik fra den vedvarende krigsførelse mod byen, først og fremmest fremstillet ved de første fire basuner i Åbenbaringen, kapitel otte.

Historien, der fulgte fra 496 og frem, skulle se byen Rom blive besmittet, idet den blev forvandlet fra det romerske riges magt og herlighed til det romersk-katolske riges magt og herlighed. Disse arme skulle borttage hedenskabets religion, som i skriftstedet er fremstillet ved ordet „daglige“, idet de antog den nikænske katolicismes religion.

Ved slaget ved Vouillé besejrede Clovis de arianske vestgotere under Alarik II og erobrede Aquitanien. I kølvandet på sejren, i 508, hædrede den østromerske kejser Anastasius I (i Konstantinopel) Clovis for hans sejr over vestgoterne. Gregor af Tours siger, at Anastasius sendte Clovis' officielle dokumenter, som gjorde ham til konsul. I Tours, i Sankt Martins kirke, iførte Clovis sig en purpur tunika og kappe, satte et diadem på sit hoved, red ud og uddelte guld og sølv til folkemængden. Gregor siger, at han fra den dag blev hyldet som konsul og af den romerske kejser blev anerkendt som, at Clovis var en legitim kristen konge i vesten. Han blev belønnet for at have knust de arianske vestgotere, som Konstantinopel også stod imod. 508 er det år, hvor kejseren i Østen offentligt hædrede den katolske frankiske konge—kirke, sejr og romersk legitimitet i én og samme scene. 508 er det år, hvor det frankiske katolske kongerige stod som den dominerende katolske magt i Gallien efter at have brudt den arianske vestgoters herredømme. Clovis er den første store barbariske konge, der kæmpede for den nikænske katolicisme imod arianske kongeriger, og således prototypen på Frankrigs rolle som „Kirkens ældste datter.“ Clovis repræsenterer perioden fra 496 til 508 og er alfa-symbolet på den symbolske ægteskabstraktat. De tredive år fra 508 til 538 repræsenteres af Justinian, som er omega-symbolet på processionen.

I 538 satte „armene“ den pavelige magt på jordens trone i 1260 år. Det var da, at det symbolske traktatægteskab blev fuldført ved afslutningen af den ægteskabelige procession, som var begyndt i 496. I 1798 blev det traktatægteskab, der var begyndt mellem paven i Rom og Klodevig af Frankrig, ophævet, da Napoleon af Frankrig skilte sig fra den pavelige magt ved at lade sin general tage paven til fange.

Det symbolske pavelige traktatægteskab, alfa, som havde påbegyndt sin ægteskabelige procession i 496, blev fuldført ved søndagsloven i 538, og det blev derefter ophævet i 1798, ganske som ethvert andet traktatægteskab i Daniel elleve. Åbenbaringen følger til det pavelige ægteskabelige forhold mellem Europas konger og katolicismens paver, for dragen i Åbenbaringen tolv er både Satan og det hedenske Roms konger.

„Således repræsenterer dragen primært Satan, men er i sekundær forstand et symbol på det hedenske Rom.“ The Great Controversy, 439.

I Åbenbaringen oplyser Johannes os om tre ting, som kongerne (dragen) gav til katolicismens havdyr.

Og dyret, som jeg så, var lig en leopard, og dets fødder var som en bjørns fødder, og dets mund som en løves mund; og dragen gav det sin kraft og sin trone og stor myndighed. Åbenbaringen 13,2.

I 496 begyndte Europas konger at give det pavelige dyr deres „kraft“, sådan som den blev repræsenteret ved deres militære magt og økonomiske støtte. De havde i 330 flyttet deres riges hovedstad til Konstantinopel og efterladt byen Rom som den pavelige myndigheds „sæde“. „Armene“ identificerede derefter den pavelige kirke som hovedet for alle kirker i 533 ved Justinians dekret. Dekretet omfattede brugen af deres militære magt til at forfølge dem, som pavedømmet identificerede som kættere, og lagde således deres civile „myndighed“ i pavernes hænder.

Alfa-pagtægteskabet mellem pavedømmet og Europas konger begyndte med Klodevig i 496. I 508 blev hedenskabet, rigets lovfæstede religion, tilsidesat til fordel for den nikænsk-katolske religion. I 533 identificerede Justinian pavedømmet som hovedet for alle kirker og overgav deres respektive troners juridiske myndighed til den pavelige magt.

Alfa- og Omega-sædet

I 330 blev byen Rom overladt i den romerske kirkes hænder, hvor hun skulle have sit sæde, indtil hun bliver tilintetgjort i ildsøen ved Kristi andet komme. I 538 blev hun officielt på ny sat på pavetronen, hvorved historien fra 330 til 538 identificeres som en profetisk periode, der begynder med et alfa-sæde og ender med et omega-sæde. Perioden repræsenterer afslutningen på det fjerde rige i Bibelens profeti (Pergamos) som en gradvis undergang, der begynder i 330 og ender i 538 med Thyatiras fremkomst. Både det vestlige og det østlige Rom fortsatte den langsomme opløsning efter 538, men perioden begyndte med overdragelsen af sædet, der repræsenterer byen Rom, til pavedømmet i 330, indtil sædet i 538 ikke blot blev en trone over byen, men over det rige, som byen repræsenterede.

330 til 538 er en specifik profetisk periode, som definerer de ‘otte’ vejmærker for pavedømmets bemyndigelse. Disse otte trin gentages i helbredelsen af pavedømmets dødelige sår ved den snart kommende søndagslov.

Det første af de otte skridt var overgivelsen af byen Rom til den pavelige magt, og det ottende skridt var overgivelsen af byen som tronen for det femte rige i Bibelens profeti. Dette identificerer 538 som sædet og som »det ottende skridt, det vil sige af de foregående syv skridt«. Det første skridt var overgivelsen af sædet, og det ottende skridt var overgivelsen af sædet; således er det første skridt i 330 alfa, og 538 er omega. To sæder, tre horn fjernet, det daglige taget bort, Klodvigs omvendelse og Justinians dekret udgør tilsammen otte skridt, som identificerer bryllupsprocessionen og til sidst selve brylluppet.

I 1798 fjernede Frankrig, den magt, som havde repræsenteret de ti europæiske konger, og som havde sat pavedømmet på tronen i 538, pavedømmet fra netop denne trone. Det

alfa-pagtsægteskab, som er fremstillet i historien fra 538 til 1798, er et forbillede på det omega-pagtsægteskab mellem pavemagten og de ti konger i Åbenbaringen sytten.

Ægteskabsprocessionen fra 496 til 538 er et forbillede på otte trin, som svarer til De Forenede Staters sidste otte præsidenter. Klodevig og Frankrig er symboler på de ti europæiske konger. De repræsenterer De Forenede Stater, som ved den snart kommende søndagslov vil blive den fremmeste konge blandt de ti konger i Åbenbaringen sytten.

De fem foregående traktatægteskaber i Daniel elleve stemmer overens med de sidstes dages sjette og sidste traktatægteskab. Nordens og sydens alfa- og omega-traktatægteskaber identificerer bruden fra syden som alfaen, og omegaen er en brud fra norden. I det hedenske Roms traktatægteskaber blev alfa-bruden fra østen givet til vesten, og omegaen i 313 var en brud fra vesten. Disse fire ægteskaber er profetisk knyttet sammen ved Kleopatra den første og Kleopatra den sidste. Det symbolske traktatægteskab i det pavelige Rom fremstillede brudgommen som den fremmeste konge i en profetisk konføderation af ti konger, som forenedes med deres brud — Roms skarlagensrøde kvinde. Skilsmissen blev gennemført af den fremmeste konge blandt de ti konger i 1798.

Traktatægteskabet i 313 repræsenterer pavemagtens endelige traktatægteskab med De Forenede Stater—den fremmeste konge blandt de ti konger i Åbenbaringen sytten; en tohornet magt, som er forbilledliggjort ved Frankrigs tohornede magt. Den historie, som begyndte med Clovis i 496 og til sidst førte til Justinians dekret i 533 og pavemagtens tronbestigelse i 538, repræsenterer historien fra 1989 og frem til søndagsloven.

Vi vil fortsætte med disse ting i den næste artikel.